

Paragraffen, som den nu er formet, og det var jo det, som det ærede Medlem Hr. Kragh ankede over.

Jeg kan derimod forstaa de Bemærkninger, som det ærede Medlem Hr. Niels Petersen gjorde. Han stillede sig paa det Standpunkt, at der skulde være en Indstillingsret paa den Maade, at naar Indstillingen var gjort, skulde man tage dem, som var indstillet. Det Standpunkt kan man meget vel staa paa, men man kan ogsaa staa paa det andet Standpunkt, det er det, som Kommunalbestyrelsen har staaet paa og forfægtet, og det er det, jeg har sluttet mig til. Vi kan diskutere, hvorvidt dette Standpunkt er rigtigt eller ikke, men der findes paa ingen Maade i § 1 nogen Uklarhed. Det ærede Medlem Hr. Kragh gør yderligere Bemærkninger om § 9 og siger, at det er en højst ejendommelig Sammensætning, Forligskamrene skal have efter denne Paragraf, og slutter sine Bemærkninger om disse Forligskamre — hvis Lægdommere han mener i visse Tilfælde vil faa for lidt at bestille i Forhold til den Løn, de faar — med at sige: „Jeg tror dog ikke, det gaar an at affatte Lovbestemmelser af den Betydning, som her er Tale om, paa en saa løs — jeg kunde fristes til at sige saa jasket — Maade.“ Det ærede Medlem har ikke Ret i sin Betragtning. Det ærede Medlem overser, at Boligretten er en Enhed; den er suppleret med Forligskamre, som man kan dele i Afdelinger, men Boligretten er en Enhed, alle Sager, hvad enten de kommer fra Ejere eller Lejere, henvises til Boligretten, der fordeler dem til Forligskamrene, hvorefter Forligskammeret gør sin Indstilling til Boligretten. Naar Paragrafferne læses, saaledes som de skal, er der ikke nogen Uklarhed. I § 1 bestemmes det, hvorledes Boligretten dannes, og i § 9, hvorledes Forligskamrene sammensættes, og den Anke, som det ærede Medlem Hr. Kragh har fremsat, at nogle af Forligskammerets Medlemmer ikke vil komme i Betragtning ved Bedømmelsen af Sager, tror jeg ikke holder Stik. Naar Boligretten kommer til at arbejde, tror jeg, det vil vise sig, at dens og Forligskammerets Sammensætning er overmaade praktisk. Boligretten bestaar af tre Jurister og to Lægdommere, som fungerer i alle Sager, plus to skiftende Lægdommere, de i § 9 nævnte læge Forligsmæglere, som deltager i Rettens Afgørelse af de Sager, de har haft med at gøre. Det fremgaar klart og tydeligt af Lovforslaget. Jeg tror ikke, at det ærede Medlem Hr. Kragh har Ret i sine kritiske Bemærkninger.

Det ærede Medlem Hr. Kragh sagde, at som Bestemmelsen i § 12 var affattet, var der egentlig ingen Plads for Forligskammerets Virksomhed. Det ærede Medlem sagde: „Jeg ved for øvrigt ikke, om Sagerne skal gaa direkte til Forligskamrene, eller om de skal passere Boligretten.“ Det forundrer mig noget, at det ærede Medlem kan sige dette. Det bestemmes udtrykkeligt i § 11, at dersom Sagen ikke forliges ved Mægling mellem Parterne, altsaa mellem Ejer og Lejer, og den i øvrigt er fuldt oplyst, henviser Forligskammeret den til Boligretten, hvorfra det har faaet den. Det er da klart, at der bliver overmaade god Brug for Forligskammeret, saa det ærede Medlem har slet ikke Ret i sin Betragtning. Han overser, at Boligretten og Forligskammeret med Underafdelinger er en Enhed. Forholdet er klart udtrykt i § 3: „Sager indbringes for Boligretten ved mundtlig eller skriftlig Henvendelse fra en af Parterne til Rettens Kontor.“ Derfra sendes Sagerne til Forligskammeret, og i § 11 staaer det, som jeg nu har læst op. Derefter kan det ærede Medlem ikke være i Tvivl om, hvorledes Lovens Bestemmelser skal forstaaes. Forliges Sagen ikke, saa gaar Sagen tilbage til Boligretten, som saa træffer Bestemmelse om, hvad der skal ske.

Det ærede Medlem Hr. Kragh gjorde ogsaa nogle kritiske Bemærkninger om Bestemmelserne i § 13. Han sagde: „I § 13 staaer der, at enhver Lejekontrakt skal forelægges Forligskammeret. Selv om Parterne er enige, kan Forligskammeret henvise Sagen til Boligretten, naar den finder, at Lejen er urimelig høj efter Lejlighedens eller Lokalets Beliggenhed, Beskaffenhed eller Benyttelse, eller den finder, at Lejeren paa anden Maade forurettes.“ Saa siger det ærede Medlem: „Det er virkelig en overordentlig vid Beføjelse, som her gives Forligskamrene. Derfor maa man have Klarhed over, hvad der menes, naar det siges, at der skal være Enighed derom.“ Det forekommer mig ikke, at der er nogen Grund til at kritisere Bestemmelserne i § 13, hvori det bestemmes, at enhver Lejekontrakt — skriftlig eller mundtlig — om Bolig- eller Forretningslokale, som oprettes efter Lovens Ikrafttræden, skal af Ejeren inden 8 Dage efter dens Oprettelse forelægges Forligskammeret. Praktisk talt betyder dette, at den skal tilstilles Forligskammeret gennem Boligretten, og selv om det nu er en frivillig Overenskomst, det drejer sig om, kan Forligskammeret, naar det skønner det rigtigt, henvise Sagen til Afgørelse af Boligretten, og er Forligs-